

въ злато пожълтели.

Скочила тогава
въ росната морава
мъничката мравка,
като на гощавка.
Скочила край пжтя
зрънцата да скжта
сама саминичка
въ малката торбичка.
Хемъ житце си брала,
хемъ си пѣсенъ пѣла.

„За презъ цѣла зима
жито ще си имамъ
въ бащини хамбари
при хранитѣ стари,
въ китнитѣ усой
за децата мои.
Печката ще паля
малкитѣ ще галя,
пѣсни ще имъ пѣя
и ще ги люлѣя.
И ще храня всички
мравчета сестрички!“

Атанасъ Душковъ



СЕСТРИТѢ НА МАКСЪ И МОРИЦЪ

МИКА, ДЕТО СИ НЕ ДЪРЖИ ЕЗИКА

Вече знаете що стана съ самохвалка леля Гана, какъ юнашки се уплаши, какъ лудетинитѣ наши весела игра скроиха, самохвалството разкриха, какъ живота ѝ спасиха.

Скоро лелята оздравя. И шегата се забрави. Но лудетинитѣ дветѣ си напѣватъ умоветѣ, да измислятъ де и какъ веселба да падне пакъ.

И най-после Лиза рече:

— Лено, азъ намислихъ вече. На умразницата Мика, дето все противъ насъ вика и си не държи езика, а за всичко ни издава, ще скроемъ таквазъ забава, че до гробъ да помни чакъ!

— Забава ли? Де и какъ? Хайде казвай скоро, Лизо!

— Тука край брѣга наблизу растатъ гиздави бодили.